

BILAGA ETT:

Vi har synpunkter på LAROS som faktiskt börjar likna en kartellbildning där kliniker som mer styrs av moral är dom som hörs, en person i vår styrelse bad om färre apoteksbesök – överläkaren svarar – ska ta upp i LAROS för diskussion! Var finns då den individuella behandlingen, baserad på kännedom om, och respekt för varje patients unika person och situation?

Att kalla kontakten patienterna har med sina kontaktpersoner (kontrollanter) för annat än just kontroll är ett hån mot vår intelligens! Det är inte en stödjande åtgärd att tvingas möta langare dagligen. Det är inte ett samtal med behandlingsvärde om tillit och förtroende inte existerar och det gör det inte om ena parten i dessa så kallade "samtal" har till uppgift att medverka till att vissa förhållanden – till exempel återfall – leder till bestraffningar, som i värsta fall slår patientens liv i spillror–det är inte stödåtgärder vilket klinikerna ständigt försöker intala oss.

Om man ska ha en behandlingskontakt med terapeutiskt värde måste behandlaren vara helt fristående från det repressiva systemet, det vill säga inte tillhöra mottagningen. Det system som råder idag gör möjligtvis gott för personalens självbild, men är ofta av noll värde för patienterna och dessutom utger det sig för att erbjuda och vara något det inte är! De enda som utan oro kan vara uppriktiga mot sin kontaktperson är de patienter som är helt fria från sidomissbruk, eller andra besvärande omständigheter – kriminalitet t ex, som äventyrar take-away doser och ev fortsatt behandling.

Vi saknar helt sjukvårdens skyldighet att respektera patientens rätt till behandling, rätt till rättsäkerhet, rätt till överblickbart regelverk – idag är det för de flesta, fullständigt godtyckligt – och rätt till korrekt bemötande i Socialstyrelsens föreskrifter.

Vi saknar också en riktig möjlighet för patienterna att få enskilda mottagningars ofta godtyckliga beslut överprövade. Dagens system där de som fattar beslut om en utskrivning sedan sitter i en så kallad utskrivningsgrupp och ska hantera överklaganden av sina egna beslut – här behöver vi väl inte argumentera för det omöjliga läge en missnöjd och felbehandlad patient befinner sig i?

Vi har exempel på att patienter skrivs ut med spärrtid på grund av frihetsberövande (häktning) sedan frikänns vederbörande fullständigt i rättegången – ändå kvarstår spärrtid och utskrivning TROTS att man vet att under tiden individen står utanför underhållsbehandlingen är dagligt heroinanvändande, daglig risk för dödliga överdoser, kriminalitet, eventuellt förlust av boende, katastrof för övriga familjen etc ett faktum! Var finns då patientens rättigheter?

